

Ker je ljubiti tvegano, ljudje raje izberemo manj tvegano pot?

Namesto jezika ljubezni večina ljudi izbere jezik moči. Jezik moči pa je v statusu, ugledu, družbeni moči, pomenu in relevanci, kjer zmanjka prostora za čutenje. In kot večkrat zapišem, je ljubezen cilj sama sebi in ostaja zadnja skrivnost boga. In ljudje, ki se ujamejo v hlad razuma, najhitreje popustijo navalu ljubezni, ki ga sproži bog Eros.

Pa Erosa morda skrbi stanje sodobnih partnerskih odnosov?

Nikakor, saj verjame v nas in našo nepopolnost, ki je razlog za to, da se v dvoje iščemo in večkrat tudi najdemo. Da v dvoje poiščemo smer in pot. Poskuša nam pomagati z drugačnimi uvidi v na primer razpolaganje z našo življenjsko energijo. Reciva, da ima vsak človek omejeno količino življenjske energije. Na primer 100 enot. Če vzameva primer človeka, ki se posveča le sebi in svoji ekspertizi: vsak dan 95 enot energije posveti delu, novim uspehom, in reciva, da postaja odvisen od uspeha, napredka in rasti. Dodajva, da tudi v času, ko ne kuje novih načrtov in jih ne realizira, razmišlja o tem, kako se bo izpopolnil – verjetno postane velik strokovnjak ali mojster svojega področja. In če je s tem srečen in če osrečuje druge, v tem ni nič slabega.

Kaj se zgodi, ko se tak človek odloči za družino?

Nudi ji tisto, kar lahko. Po drugi strani pa tako posrkan v posel oziroma poslanstvo pozabi na druge vidike življenja, na primer na ljubeč dotik, na moč globine in stika, ki ga doživimo v partnerstvu. Ne nauči se abecede dajanja in predajanja.

Bi lahko rekli, da prezaposlenemu človeku zmanjka kondicije za ljubezen?

Seveda, tako kot potrebujemo kondicijo za posel, za druženje, za družino, za delo na sebi, potrebujemo kondicijo za ljubezen: čustveno in umsko se moramo znati »dati na razpolago«. Problem nastane, ko partner preostalih pet enot posveti še športu in sebi. In takšna ženska oziroma moški postane nesposoben ljubiti in se predati, saj ne razvija prostora za stik, inteligence in inteligentnosti, ki jo zdrav odnos zahteva, in pretirano ambiciozni ljudje so sami sebi prevečkrat zadostni.

Kaj je pomembno, da storimo, preden stopimo v zvezo?

Izjemnega pomena je, da znamo opredeliti svoje življenjske nazore in prepričanja, da kasneje ne nastanejo nepotrebna razhajanja in bolečina. Znati moramo izraziti lastne potrebe in pričakovanja. In v partnerstvu se pač moramo prepoznati v vlogah, ki jih igramo, in potrebah, ki jih delimo.

In če tega ne prepoznamo?

Ker se je težje uigrati, osrčiti in ostrastiti, ljudje raje iščejo seksualne avanture in svobodno bežijo od resnih partnerskih vez, ki imajo sicer druge prednosti. Seveda pa lahko 100 enot porazdelimo med srčne izbranice, družino, šport in delo. A vsak

Veličina umetnosti dotika in mehkode za številne ostaja le sen ali hrepenenje iz mladosti, ko so verjeli, da je ljubezen tisto največ, kar nam življenje lahko da.

ima svoje poslanstvo, in nekdo bolj začrtano pot, ki je določena in kateri se ne more upreti. In Eros rad poišče predane, četudi le poslu, in običajno jih preizkusi na težje načine. Saj vsi živimo pod vplivom naravnih in duhovnih zakonov, ki težijo k ravnovesju, in če se posvečamo samo enemu vidiku življenja (posel), nas drugi rad opozori nase. Zato je za skrajne racionaliste običajno erotična ljubezen največji učitelj.

Kakšna je sicer »kondicijska slika« sodobnih parov?

Menim, da v povprečju kar dobra, a prevečkrat je partnerstvo zgolj soglasna menjava resursov. Seveda številni sledijo ljubezni in jo najdejo. Mnogi gredo precej dlje in se v določenih fazah življenja prebudijo in pričnejo iskati kvaliteto.

Kaj je torej potrebno za kakovosten odnos?

Za tak odnos sta potrebna trud in potrpežljivost, kar pa dandanes nista popularni vrednoti. In tako partnerstvo pomeni pravzaprav sopotništvo. Z nekom smo skupaj v vseh fazah in barvah; in cilj je, da se sprejemamo v naših šibkostih in iskanjih, ki so lahko zelo naporna. In za pristne stike in ljubeče odnose je ključno razumevanje jezika ljubezni. Vsekakor je prva črka dati, da bi prejeli.

Sploh znamo dajati in prejemati ljubezen?

Ljudje včasih prehitro vržejo puško v koruzo; ob prvem »ne« se ustavijo in hitro subjekt/objekt občudovanja in poželenja zamenjajo, saj jih je toliko na razpolago. S spletnimi zmenkarijami, on-line portali in virtualnim svetom obrazi intimne bodejo v oči, a distanca, ki jo ustvarjajo, je nepopravljiva. Stik je optimalno blizu, obenem pa še kako oddaljen. In brez empatije, ki se je učimo prek pristnega stika, erotika postane le mehanični seks.

Kaj bi erotika morala biti?

Morala bi biti kot ples duš, energij in stekanja pogledov ter dvorjenja, ki dober intimni odnos šele omogočijo. Magija dotika, prelet trenutka, ki je kot večnost.

Moški še znajo dvoriti?

Samo določeni! Moški so nehali dvoriti, prenehali so se boriti za ideale. Raje imajo denar ali šport in status ter plehke odnose, ki jih biokemijsko zadovoljijo. Veličina umetnosti dotika in mehkode za številne ostaja le sen ali hrepenenje iz mladosti, ko so verjeli, da je ljubezen tisto največ, kar nam življenje lahko da.

V odnosu pa se spreminja tudi vloga ženske.

Kot rečeno, se moč v družbi razporeja drugače. Klasične vloge moškega in ženskega so spremenjene. Spreminja se tudi odnos do »trga porok«, ki je večkrat izoblikovan po barometru racionalnega in ne srčnega izbora. In tukaj sta oba spola enako preračunljiva. Osrednja vrednota ljubezni ni hrepenenje po dotiku, po biti in se ljubiti, ampak dober, racionalno prebran ulov. In ko so družbeni cilji in vrednote ovite v plašč pragmatičnost in koristiljubja, smisla in talenta za dvorjenje ni. Ljudje so nerodni. Brez leska in žara. In ženske lovijo, moški čakajo ... Prav žalostno je opazovati ta padec zapeljevanja.

Ima pri tem prste vmes tudi potrošniško nastrojena družba?

Vrednote potrošniškega kapitalizma vdirajo na področje erosa: ni več pomembno, da smo šarmantni, pomembno je, da smo agresivno uspešni. In ker se številni moški na trgu porok borijo za visoke statuse, lovijo prestiž in se trudijo ugajati, energijo »lova« potrošijo za »papirnate zmaje«.

Moški lovijo »papirnate zmaje«?

Osvojiti nekoga, iti zanj korak dlje, to je tisto, kar šteje, in ne sen o papirnatih zmajih lastne relevance. In tisti, ki osvajajo le pozicije in ugled, so morda sila dolgočasni v intimi, kdo ve? Ali pa totalno izčrpani od pehanja za uspehom. To, kar daje žar in kar privlači, je živost. In čas, ki ga vložimo v »naju«, v intimo in žarenje kvalitetnih trenutkov.

Kako torej ohranjati ljubezensko »kondicijo«?

Kar se tiče kondicije za predajanje in čustveno spajanje ter medenje, je potrebna nadgradnja, saj jezikov ljubezni ne poznamo. Mnogi niso osvojili niti abecede in partnerstvo jim predstavlja boj, tekmo in agresivno prisvajanje resursov, med katere žal sodijo tudi otroci. Ko so posamezniki v paru duševno uravnoteženi in čustveno zreli, imajo dobro kondicijo, a za njo vsakodnevno skrbijo. Ljudem svetujem čustveni fitness in trening umetnosti dotika, ki lahko vodi v zadovoljujoč intimni svet, ki polni.

Omenili ste agresijo v odnosih - kaj je vzrok zanjo in za patološke spolne prakse?

Morda odmik od naravnega ravnovesja dajanja in prejetanja. Morda preobilo na vseh ravneh, ki ljudi pokvari; in ko imajo lahko domala vse, seks postane le še igraka. In vdor zla v človeka, ki ima le razvajeno rit, namazan jezik in kimajočo zavest, je enostaven in hiter. Seveda zlo vstopa